

kunne siden vide om det var hendes forlovede der var levende eller død? Nede på gaden stod de to tvillinger allerede på lige stor afstand fra hinanden og løftede hver sin pistol. Måske var den ene lidt rappere til at løfte den end den anden, men resultatet blev det samme: begge pistoler blev løftet og affyret på samme tid. Og som det var at vente af de to der jo altid havde været hinandens ligemænd, ramte de begge lige godt og segnede lige døde om.

En politibetjent der havde hørt begge skud kom til og gik fra den ene til den anden med en hønsefjer i hånden og kunne ved dens hjælp konstatere at døden var indtrådt i dem begge.

— Det var et svinheld! brummene han. Så slipper vi for at dømmе dem til døden for mord.

Længe løb Fanny skrigende frem og tilbage imellem dem. Men tilsidst måtte hun opgive at genkende sin forlovede, hvad der jo hellerikke var så vigtigt nu da han alligevel var død, hun satte sig midt imellem de to tvillinger og gav sig til, stykke for stykke, at rive sin kjole i stykker.

— De dræbte hinanden for min skyld begge to, sagde hun henrykt til alle der tilfældigvis kom forbi.

TIGRENE

I.

Kort tid efter at to brødre var flyttet hjemmefra, modtog de begge i samme time et telegram fra deres forladte mor hvis ordlyd var: „kom straks hjem tiger i køkkenet.“

Da hverken Steen, den ældste bror, eller Fif, den yngste, boede på samme sted i verden, havde de ikke lejlighed til at dræfte telegrammets ordlyd indbyrdes, men de tvivlede ikke på at sindssygen som en rovfugl var slået ned på deres mors forladte hjærne, og de skyndte sig begge hjem så hurtigt at den ene ikke nåede at komme før den anden. Samtidig trådte de ind gennem lågen der endnu var så gammel at den kun kunne lukkes hvis man med et stykke ståltråd bandt den fast til stakittet, nu løste de ståltråden og stod snart efter i haven. Langs gangen op til det røde hus stod der lavendler som ranke tinsoldater i blå uniformer og holdt vagt for roserne der både kyske og kvindelige svajede for vinden.

De tog med hænderne i den samme dørhammer, ti der var kun den samme, og lod den dumpe mod døren med en lyd som en vemodig afskediget klokkes. Da lyden var døet hen og alt var så stille at biernes summen i lavendlerne lød som torden, hørte de moderens angstelige stemme:

— Hvem er mon det?

— Det er os, svarede de i kor og mere behøvede de ikke at svare, døren gik op, moderen stod der, og de så straks at hun havde været længere tid om at nå frem til denne time end der var forløbet siden de sidst sås. Alle hendes hår havde hidtil været brune, kun de ældste tillige grå i toppen, nu var de alle pludselig hvide. Fordum var hendes øjne blå, nu var

farven skyllet af dem, de var grå. Og hendes skikkelse var skrumpet ind, og den fine rødme der ofte anes på aldrende kvinders kinder som en vag erindring om en følsom pigeungdom var på grund af ansigtets magerhed blevet trukket sammen i blodige striber. Hun kastede lange blikke bag om dem som frygtede hun at se vilde dyr stå på lur der, så først så hun på dem, med tårer der var gennemsigtige så øjnene sås, og sagde:

— Hvor er I dog blevet tynde! Og jeg kan ikke engang give jer noget at spise for den tiger der sidder i køkkenet.

Det trak i brødrenes læber, og derfor kunne de ikke sige noget. Faderen kom imod dem med et bind konversationsleksikon i den ene hånd, den anden rakte han sønnerne, de trykkede den lidt forlegne, ti det var en gammel måde at hilse på som tog for megen tid og som ikke længer blev benyttet af den unge generation. Også faderen var blevet mager, dog var hans ansigt ikke skrumpet ind over det hele, kun hist og her i rynker og furer så han var kommet til at se ud som en meget prøvet og temmelig lærer mand.

Moderen tog sig lige kærligt af begge sønnernes frakker, selv fulgte de faderen ind i stuen.

— I ved jeres mor kan få sine egne ideer, aldrig mine, sagde han og sukkede. Vi får aldrig mad mere fordi hun siger der sidder en tiger i køkkenet. Selvfølgelig ville jeg gå ud og jage den væk, men hun har låst døren og gemt nøglen. Nu sidder jeg og læser i konversationsleksikonet om tigre, og der står ellers meget, men ikke noget om at de lever i køkkener.

— Jeg har heller aldrig set det før, indrømmede moderen der havde hørt hvad faderen sagde, ti hun var kommet ind i samme stue. — Det var i lørdags, kalvekødet var kogt og stod i et fad på køkkenbordet, jeg ville hente det — da sad der sådan en tiger midt på gulvet og brølede som en løve. Gå din vej, sagde jeg, ellers er du uartig, men tror I så ikke den gik frem imod mig på alle fire ben og snærrede så jeg måtte løbe ud og låse døren og det udefra!

— Har I så ikke været i køkkenet siden? spurgte sønnerne med hver sin, men som med een mund.

— Ja vi kan da ikke gå derud så længe den sidder der.

— Jamen hvor ved I at den sidder der når I ikke har været der siden?

— Å man har da aldrig hørt at tigre er gået gennem lukkede døre. Så ville vi da have hørt det.

— Det må have været en illusion, sagde Steen. Det gule lys fra lampen i forbindelse med de sorte skygger som lampen kaster kan nok tage sig ud som et tigerskind.

— Ja hvis I ikke vil tro mig kan I selv gå ud og se, sagde moderen grædende.

— Ja det er jo det jeg altid har sagt, sagde faderen, og alle de tilstedeværende mænd var rede til at gå derud.

— Nej, råbte moderen forskrækket, sådan mente jeg det ikke.

Men Steen, der var videnskabsmand, tog sin tropehjælm på hovedet og sin revolver i hånden, og efter lange forhandlinger gav moderen ham endelig nøglen og tilladelse til at bruge samme til at lukke køkkendøren op, dog på den betingelse at Fif, der ikke rigtig havde nogen stilling der kunne imponere en tiger, holdt sig forsigtigt tilbage. Den første der kom ind ad den langsomt åbnede køkkendør var den velladte revolver, straks derefter fulgte Steen med tropehjælm, faderen med sin ældste spadserestok løftet til slag, Fif med vidtopspilede øjne og moderen med hånden på hans arm.

På gulvet lå — en kæmpetiger og sov. Naturligvis var synet frygteligt, dog svajede tigersens knurhår for dens egen ånde som generede græsstrå for vinden. Men Steen rettede sin revolver mod tigersens hjærte, ti han vidste hvor det sad skønt det ikke kunne ses, for at skyde den inden den vågnede op, men uheldigvis vågnede den ved knaldet, rejste sig på alle fire ben, dog først på de to forreste, og gabede så megen luft i sig at den blev klemt sammen og skreg i dens solide luftrør. Den rettede sine små lyse øjne mod de indtrængende, og det føltes som en iskold tåget aften når blæsten susser hen over håret og rejser det på højkant.

- Det var mærkeligt, sagde Steen og vejede revolveren i hånden, med denne revolver har jeg skudt et næsehorn med læderhud. Mon det er en normal tiger?

- Kan det tænkes, stammede Fif der var noget yngre end Steen, at det er en fortryllet prins?

Og mens moderen hev i hans arm og opfordrede dem alle til at komme ud og låse døren igen, så han på tigerskeden - indtil det dukkede op et eller andet sted i ham hvordan han som barn havde stået foran tigerskeden i zoologisk have i samme by og talt til den - uden at få svar, blinket til den uden at gøre tigerskeden stirrende øjne mere fortrolige, ja brølet til den for at gøre sig forståelig for den på dens eget sprog. Men tigerskeden var evig blasert, og han havde, trods sine få år, grædt som en forsmået bejler og anset det for livets største lykke at få denne tiger til legekammerat. I drømme havde han leget med den, kæmpet med den, kælet med den - og nu da alt dette dukkede op i ham og han atter stod ansigt til ansigt med en tiger, blev hans hjerte tungt og fuldt af hjertebanken, og han følte trang til at gøre noget for tigerskeden.

- Mon den ikke er sulten, sagde han og gik frem imod den, og da moderen stadig holdt fast i hans ene arm, var han nødt til at række den anden frem mod tigerskeden.

- Pas på, råbte faderen, tigre kan godt bide!

- Hvis vi ikke giver den føde, æder den vel os, svarede Fif, og da Steen nikkede til bekræftelse, tog han en luns af det kogte kalvekød på køkkenbordet og rakte det hen imod tigerskeden. Den kastede sine kolde øjne som to isklatter i hans ansigt, han kom til at ryste på hånden og tabte kalvekødet, men tigerskeden lyserøde gab greb det behændigt i flugten og fortærede det uden et ord. Og vel som et tegn på at den ikke var mæt, løftede den sin snude mod hans hånd, rapt greb hånden endnu en luns, og det gik den på akkurat samme vis. Først den tredje gang havde han vundet så megen tillid til tigerskeden at han kunne række den kalvekødet uden at tabe det. - Hold dog op, råbte moderen, den spiser jo alt vort kalvekød.

- Kalvekødet er det mindste, svarede faderen, når blot vi selv er raske.

Steen stod stadig med revolveren rettet mod tigerskeden, vel ikke for at skyde den, ti kuglerne lod jo ikke til at virke på denne tiger, men blot for at skræmme den. Fif så med større og større øjne at fadet snart var tomt, nu var der kun kartofler tilbage, og det lovede ikke godt for den nære fremtid at tigerskeden rynkede på sin store brogede næse før den bed tænderne sammen om denne planteføde. Når alt var spist og tigerskeden dog ikke var mæt, ti endnu var aldrig en tiger blevet mæt af kogt kalvekød med kartofler, hvem ville den da æde først?

- Det er ikke alle tigre der æder mennesker, sagde Steen der åbenbart tænkte på akkurat det samme, det er kun menneskeæderne blandt dem.

- Hvordan kan man da se at den tiger der ikke er menneskeæder? spurgte moderen.

- På striberne, sagde Steen for at berolige, men naturligvis har alle tigre striber.

Da rakte Fif tigerskeden den allersidste kartoffel - og han tabte den og tigerskeden greb den i flugten. Steen rettede med endnu større omhu sin revolver mod tigerskeden, også faderen løftede sin spaderestok så voldsomt at den næsten rørte jorden bag ham og moderen måtte gå lidt til side. Men tigerskeden, der dog umuligt kunne være mæt, slikkede sig om munden for at sovsen ikke skulle størkne i knurhårene, så vendte den ryggen til, hvad der var meget beroligende, ti set bagfra er selv en stor tyk tiger forbavsende lille og mager i forhold til sin størrelse. Og uden bare en enkelt gang at vende hovedet løb den igen nem det sorte hul i væggen der førte ned til spisekammeret i kælderen.

- Ih, jamrede moderen, dernede står alle de henkogte frugter.

- De henkogte frugter er det mindste, svarede faderen, når blot vi selv lever.

- Det er en farlig historie, sagde begge sønnerne og var lige enige om at der måtte gøres noget. Foreløbig stillede

Steen sig på lur med sin revolver ved spisekammerskåben så moderen omsider kunne få lejlighed til at lave mad i køkkenet. Fif blev sendt til slagteren som da han var barn og gik i byen, ti det gik næppe an at hente noget i spisekammeret.

Da de havde spist og sat mælk frem til tigreren, sad de længe og talte om hvor man skulle henvende sig for at få tigreren fjærnet. Forældrene mente at det lå nærmest for at ringe til en dyreværnsforening, men sønnerne indvendte at det i dette tilfælde ikke drejede sig om at værne dyr, men mennesker, og det var dyreværnsforeningerne næppe interesserede i. De ville snarere tilbyde zoologisk have den smukke tiger, men de vidste ikke om zoologisk have selv afhenter tilbudte dyr eller forlanger dem bragt, i det sidste tilfælde ville det ikke blot være temmelig dyrt, men også meget vanskeligt at få den transporteret derhen, ti den var altfor stor til at sidde i en cykelkurv.

På dette tidspunkt havde faderen af gammel vane lukket op for pressens radioavis for at høre om der var udbrudt nye krige, men det allerførste de hørte speakeren sige var til deres egen overraskelse det meget aktuelle ord:

— TIGERPLAGEN.

Naturligvis spidsede de alle øren så godt de formåede, og efter at speakeren udførligt havde gjort rede for samtlige vejforhold i ind- og udland, blev deres øren belønnet for deres anstrengelse:

— Det forlyder fra mange dele af landet at gule tigre med sorte striber har sneget sig ind i fredelige borgers huse for med forkærlighed at holde sig skjult i kældre eller forråds-kamre. Alle står totalt uforstående over for denne truende udvidelse af landets solide dyrebestand, så meget mere som selve direktøren for zoologisk have udtaler til *pressens radioavis* at ikke en eneste levende tiger er undsluppet fra haven i mands minde. Da der rettes flere og flere forespørgsler til landbrugsministeriet og adskillige andre myndigheder om hvordan man med held kan komme tigerplagen til livs, skal vi ikke undlade at meddele at det er til ingen nytte at ud-

lægge rottegift da det jo ikke drejer sig om rotter, men om tigre, og nogen officiel tigergift er det ikke lykkedes at fremstille. Såfremt man måtte ønske yderligere oplysninger, anmodes man om at henvende sig i det kongelige biblioteks læsesal der på grund af ringe afbenyttelse er blevet omdannet til foreløbigt sæde for tigerkongressen. Alle spørgsmål der stilles nogenlunde fornuftigt vil der blive besvaret forsåvidt de drejer sig om tigre og overhovedet kan besvares.

— Der må vi hen, sagde de to brødre straks da speakeren var gået over til at tale om de aktuelle krige. Og Steen tog atter sin tropehjælm på og instruerede sin far om hvordan han skulle holde revolveren såfremt tigreren atter skulle vise sig, og Fif tog tre skriveblokke med for at have papir nok til at notere alle oplysninger ned til støtte for sin hukommelse. Derefter tog de afsked med forældrene der nu var møtte og nogenlunde beroligede, lovede snart at vende tilbage og gik ud i den kolde fagede aften hvor blæsten rejste deres hår på højkant så Steen måtte holde i tropehjælmen.

II.

I salen var der så mange mennesker at de kun kunne se dens loft og de lysekroner som holdt til der. Blandt de tilstedeværende mumlede den ene højere end den anden så den der mumlede allerhøjest var nødt til at råbe for at overdøve de andre, særlig dyrenavne råbte han, rensdyr, ugle og kælorm, så Steen forundret og høfligt tog til sin tropehjælm og spurgte den første den bedste:

— Undskyld, er det ikke tigerkongressen?

— Jo det skulle det vist være, svarede den første den bedste fornøjet, ti han havde netop ville spørge om det samme. Steen og Fif maste sig frem, hvad der ikke gik stille af, ti da hele gulvet var tæt besat med tæer, kunne de ikke undgå at betræde adskillige, og skønt der kun var eet menneske for hver ti tæer, var der bestandig en der skældte ud. På denne måde kom Steen i berøring med flere mennesker han kendte,

og Fif blev med mellemrum grebet af netop den følelse man griber af når man ser et ansigt man tror at kende uden at kende det, men han kendte det alligevel ikke.

Da de havde maset en rum tid, stod de pludselig foran en skare usædvanlig høje mennesker, men netop som de skulle til at trække sig beskedent tilbage for disse kæmper, stødte deres fødder mod noget hårdt, det var den forhøjning de høje mennesker stod på uden at være høje. Med stort besvær kom de op på forhøjningen og blev tillige med alle der stod der i forvejen ørevidner til en videnskabelig diskussion som med lærde stemmer blev ført rundt om et langt bord der stod oppe på forhøjningen.

Den ene videnskabsmand mente at *felis tigris* burde beskrives som et gult rovdyr med sorte striber, den anden mente tværtimod at den måtte betragtes som et sort rovdyr med gule bånd. Omsider enedes de om at det kom an på hvordan man så på det, og straks efter enedes de også om at det måtte anses for mærkeligt at der pludselig dukkede tigre op i et land hvor de før aldrig var blevet set uden for den zoologiske have. En høj tynd stemme der præsenterede sig som professor i geografi hældede til den anskuelse at det måtte skyldes uheldige klimaændringer i tigreens hidtidige føde-land, men en dybere stemme der åbenbart var psykolog mente at det måtte have ganske anderledes psykologiske grunde. Han havde især studeret forholdet mellem tigreens talesprog og menneskets brøl, sagde han, men var så distræt at han mente det modsatte.

– Tigerens brøl er dens drifter sublimeret til lyd, fortsatte han. Menneskets tale er derimod et samfærdselsnet mellem mennesker som jærnbanenettet mellem stationsbyer. Nu spørger jeg: har det altid været således? Eller er også mennesket oprindeligt en brølende skabning og har det nu, i al ubevidsthed, kompenseret sine jærnbaner med tigre? Med andre ord: skal tigreene ikke opfattes som dyr af katteslægten, men som hallucinationer fremkaldt af menneskelige behov?

– Ifølge udviklingslæren, indvendte en zoologisk røst, er der intet der vidner om at der skulle bestå et særlig intimt forhold mellem tiger og menneske. Alle veje til mennesket går over aberne, for min skyld gærne over brøleberne, men der kan ikke skydes genvej mellem tiger og menneske.

Mens psykologen forsikrede at zoologen ikke ganske havde misforstået hans ord, masede Steen sig frem og fik plads ved videnskabsmændenes bord. Da skreg den stemme der stadig underholdt forsamlingen med muntre navne på dyr: – TIGER.

Det gav et sæt i hver af de tilstedeværende, selv videnskabsmændene sprang op fra deres pladser, men mens folk neden for forhøjningen længe blev stående på deres ben, sank videnskabsmændene straks ned på både stolene og deres egne sæder og fnøs:

– Pjank!

Men nede i salen så Fif med nysgerrige øjne en ung pige med brunt hår øverst og røde kinder på siden af hovedet springe op og råbe:

– Jeg har tigreren; mens nogle klappede og andre der havde forstand på at pifte i fingre gjorde det.

For at undersøge hvordan denne pige kunne have en tiger frem for de andre, måtte Fif mase sig samme vej tilbage. Han tænkte at hun muligvis havde en tiger siddende under bordet, hvad der dog var meget uforsigtigt i en så stor forsamling, men da han kom ned fra forhøjningen og frem til et stort rundt bord som mange sad og flere stod rundt om, så han at de alle havde en plade foran sig med kulørte billeder af mange forskellige dyr. Det traf sig at den plade hans øje faldt på tilhørte en kvinde der var iført både regnfrakke og hat, men det sidste var ikke mærkeligt, ti dengang gik damerne også med hat indendørs.

– Ja jeg sidder med regnfrakke på, sagde hun og nikkede smilende til ham, hun var lidt for gammel til at være ung, men derfor dobbelt ungdommelig, – for netop som jeg kom, blev garderoben sprængt, bang bang, paraplyer og herrehatte

svirrede om os, det var i det hele taget vanvittigt. Men har De også rigtig set hvor mange mennesker der er herinde, tusinde forstår ikke, to tusinde langt mindre. Vi spiller billedlotteri, hvis vi rykker lidt sammen – å De er så sød at rykke Dem lidt sammen derhenne – kan der også sagtens blive plads til Dem når vi sidder tæt sammen, sagtens! De gør Dem ingen idé om hvor vanvittig morsomt det er! Som lille pige var det min største fornøjelse at spille billedlotteri, men som årene går bliver livets alvor jo længer jo mere alvorlig, kort sagt: man får ikke tid til at spille billedlotteri. Men det er vanvittig spændende – sådan at sidde og vente på at noget skal dukke op som man har på en tom plade og så pludselig når man mindst venter det – så dukker det op ganske uventet – ja, der hører De, jeg har storken, stork, stork langeben med de røde strømper på –

Et samleband af hænder førte storken hen til hendes tomme plade.

– Jamen hvorfor spiller De billedlotteri her? spurgte Fif forbauset.

– Ja jeg *må* sige nu De selv siger det – jeg havde heller ikke ventet det, derfor var det en overraskelse. Kan De tænke Dem noget så vanvittigt – der sidder en kongetiger i mit køkken, det havde jeg dog aldrig tænkt jeg skulle komme til at opleve! Har De forstand på tigre, er de stuerene? Bider de? Jeg gik ærlig talt herhen for at være i sikkerhed, og de velsignede myndigheder havde arrangeret billedlotteri for at underholde os stakkels husvilde mennesker.

Hun tørrede sine øjne mens udråberen råbte hornfisk, og en begejstret stemme svarede:

– Jeg har hornfisken!

– Det er da vist at spille tiden, sagde Fif uroligt. På den måde kommer vi da ikke tigrerne til livs. Hvis vi ikke skaffer føde til tigrerne, blir de nok ikke siddende i køkkenerne, så kommer de måske ud og æder os.

– Nej ved De nu hvad, sagde damen i frakken forarget, det er dog for vanvittigt hvis tigrerne også forlanger at blive

forsørget. Når de får gratis husly må det vel være nok! Det tigerrak!

Ærgerlig vendte Fif sig mod de nærmestsiddende for at se om de ikke optog hans ord bedre, men allernærmest sad en dreng i blå sweater og med så megen søvn stærknet i øjenvipperne at han næsten ikke kunne se ud af øjnene. Fif gik hen for at pille søvnen ud, men da lukkede drengen øjnene, måske ved refleksi, måske for ikke at se Fif, og derved blev det sværere at få fat i vipperne. I det samme stod den unge pige der havde haft tigreren i billedlotteriet foran ham, i hendes runde bondepigensigt blødte en følsom rødme og hendes øjne var både blå og blanke.

– Tror De virkelig tigrerne æder os hvis vi ikke giver dem føde?

– Ja, sagde Fif usikkert, ti han var jo ikke sikker på det.

– Så må jeg hjem og lave mad, sagde pigen og gik, forsvandt det lod sig gøre i den store trængsel. Det vakte almindelig opmærksomhed ved det runde bord, ti hun havde jo tigreren hvis billede var størst og altså mest værd på en plade, også Fif blev så forskrækket at han slap drengens øjenvipper og fulgte efter hende, måske havde tigreren hjemme allerede sat det meste af forældrene til livs. Men da han således kom ud i den blæsende tågede aften samtidig med den unge pige, kunne han, ifølge de gældende overenskomster mellem mand og kvinde, ikke undslå sig for at følge hende hjem, det gjorde han da, sært urolig på grund af tigreren derhjemme. Med mellemrum så han på pigen, han tænkte at hun var vist køn nok, men der var noget i hendes krop der fyldte så meget at der blev for knap plads til skønheden skønt den var der, noget der gjorde hendes øjne for store, hendes mund for bred, hendes kinder for røde.

– Jeg hedder Grethe, sagde hun i en nynnende dialekt.

– Nå, sagde Fif.

– Hvad hedder De?

– Jeg hedder det samme forfra som bagfra.

– Nå? sagde Grethe.

Under denne samtale var de kommet til hendes gadedør, hun blev stående og takkede ham hjærteligt for det gode råd om at skaffe tigreren føde. Lidt efter sagde hun af en eller anden grund:

- Jeg er ellers en pæn pige.

- Det respekterer jeg, sagde Fif. Da han kom hjem var moderen meget urolig fordi Steen ikke var med, og da tigreren havde drukket mælken uden at vise tænder, vovede han at forlade hjemmet igen for at hente Steen på tigrerkongressen, skønt vejret var så mørkt og blæsende at det ikke var værd at være ude i.

- Torsk, råbte stemmen da han atter trådte ind i salen der efterhånden var lige tæt opfyldt af mennesker og tobaksrøg, ti tobaksrygning var ikke forbudt. Skønt det imidlertid var blevet senere på dagen, var der lige mange derinde, alligevel nåede han næsten betids nok frem til at høre sin bror udtale sig med vægt ved videnskabsmændenes kantede bord:

- En klimaændring tror jeg ikke på, for hvis klimaet skulle have forandret sig, måtte også vejret have forandret sig, og det sagde han intet om i pressens radioavis. De forandrede trafikforhold må derimod anses for grunden til tigrernes optræden her i landet. Som bekendt foregår nærtrafikken med de fjærrere verdensdele nu så rapt at der ikke er tid til at udstede billetter eller til at holde kontrol ved landgangsbroerne. Følgelig kan tigre uhindret gå ombord i et hvilket som helst skib, og med skib må tigrerne være kommet hertil da de ikke kan svømme over de store have uden at drukne på vej. Vi har altså intet andet at gøre end at konstruere nye havne af materialer der hindrer tigre i at betræde dem. Det er lettere at holde tigrerne borte end at udrydde dem når de først er dukket op - forebyggelse er bedre end helbredelse, sluttede han i tilslutning til gammel visdom.

Denne tale blev hørt med stor interesse, og da Fif endelig nåede så vidt at han kunne trække Steen i ærmet, var sagen så vidt fremskreden at Steen, skønt på samme sted, allerede stod på opbrudets rand.

- Jeg må bede dig hilse hjemme, sagde han. Jeg må rejse straks for at foretage en geologisk analyse af havnene i tigrernes fædreland.

Derpå tog de begge afsked med hinanden, og Fif gik hjem til forældrene med den besked. Moderen gråd lidt, men sagde efter en stund:

- Men nu har han da noget at rejse efter.

For første gang siden sidst gik Fif i seng i sit barndomshjem. Han var urolig til sinds. Blæsten blæste, ud på natten tog tigreren fat at brøle, og fra dette øjeblik og indtil den lyse morgen skiftedes blæst og tiger til at overdøve hinanden. Da han endelig vågnede om morgenen, havde han slet ikke sovet.

III.

Da Steen omsider havde konstrueret en havn der gjorde det umuligt for tigre at gå ombord i skibe, blev der så stor glæde i det tigerplagede land at dets indbyggere næsten glemte at de jo ikke derfor var sluppet af med deres tigre. Og dog frembød de en større og større fare for samtlige menneskeliv, ti det viste sig at Fif havde haft ret i sin formodning om at de kun holdt sig i de strøbende skind så længe der var henkogt føde nok i de forråds-kamre som de med forkærlighed havde holdt sig skjult i. Da føden var opbrugt, stak de først snuden, siden hele kroppen ind i spiseskruerne og spiste familiernes yngste der. Da kugler og krudt, som ellers var effektive nok på mennesker, stadig prellede af mod de farlige dyr, greb panikken fat i menneskenes nærver der i forvejen var tyndslidte fordi alle havde sultet til fordel for tigrerne.

En sensommerdag da trækgulene fløj væk så himlen var kulsort og levende gik Fif i zoologisk have for at se hvordan man rationelt fodrede tigrerne der. Skønt han ikke vidste om det var den samme tiger der i buret som da han var barn nikkede han straks genkendende til den, men tigreren gengældte ikke hans nik. Heller ikke var dens øjne blaserede og kolde, de var sorte men med gule flammer, og i et sæt sprang den med

alle fire bløde ben op på ryggen af den meget mindre huntiger der skreg under den tunge byrde og løb rundt i buret for at ryste den af.

Da alle jo efterhånden havde en zologisk have i køkkenet hjemme, blev haven kun sparsomt besøgt, og foran tigerburet stod foruden Fif kun nogle små børn der sagde om huntigeren:

— Sådan en sød lille tiger har vores mor osse bare derhjemme.

Og når hantigeren blev altfor påspringende, skreg de som huntigeren og råbte desuden:

— Gå væk med dig, din store væmlig en!

— Tigere er bare ikke rigtige mennesker, sagde en lille tænksom dreng, når de slås med deres koner.

— Puh det gør min far da osse bare med min mor, pralede en anden dreng der anså sine forældre for rigtige tigre.

Mens tilskuerne udskiftedes foran tigrenes tremmer, blev Fif stående og fulgte sært ophidset deres leg. Da han vendte sig for at sikre sig at ingen fandt hans interesse for tigre påfaldende, opdagede han at han blev iagttaget af en mand som han ikke tøvede med at anse for zologisk haves direktør, ti på hans klædedragt så man straks at han følte sig hjemme. Han var i en opknappet, svedende og tærnet skjorte, grå plusfours som benene stak nøgne ud af forne. Både armene, som sad godt fast i bukselommerne, og ansigtet var rigelig besat med store udslettede fregner, desuden var hovedet rundt med hvidgråt hår, stor blød næse med spjættende bor og en bred skæv mund. Som han kom hen mod Fif, der nu foretrak at vende ryggen til tigrene, gjorde han overhovedet indtryk af noget vagt udflydende, men da han stod helt henne ved ham, var øjnene, i strid med hele den øvrige krop, kulsorte midt i øjenhviden og gennemborende som spyd i den spidse ende. Måske var det for ikke at forkrække Fif at han undgik at se på ham, kun underlig udforskende rundt om ham.

— Har De billet, spurgte han i en tone der forekom halvt høflig, halvt fornærmet. Fif fandt den takkede billet frem,

direktøren tog den, rynkede næsen og krøllede billetten sammen og smed den langt væk.

— Billetten var gyldig, sagde han med et smil der i det mindste var tveydigt. De har ikke noget årskort?

Fif ville svare skarpt, men som så ofte når han ville svare skarpt, svigtede stemmen, og han stammede nærmest da han svarede:

— En enkelt billet må vel være tilstrækkelig til et enkelt besøg.

— Men er et enkelt besøg tilstrækkeligt — for Dem? sagde direktøren og blinkede, og da Fif forundret åbnede munden, men ellers ikke svarede, blev også direktøren stående med halvåben grinende mund og halvt sammenklæmte øjne, hvad der tilsammen gav ham en fiffig mine.

— Hengivenhedsfulde unge mennesker bør ofte gå i zologisk have!

Denne oplysning blev givet så nedladende at Fif ville have følt trang til at slås med direktøren om han havde været en slagsbror.

— Man kan vel nære hengivenhed uden at gå i zologisk have.

— Ikke De, svarede direktøren alvidende og rystede smilende på hovedet. De er for intellektuelt blasert. Bliv kækt primitiv, min ven! Har De hørt om de tigre der gør livet broget for menneskene?

— Det har De uden tvivl, svarede Fif rapt. Hvem gider gå i zologisk have nu?

— Det gør De, svarede direktøren.

— Det er første gang — siden jeg var barn, stammede Fif, rød i hovedet, og direktøren nikkede længe og lystigt:

— Jeg ved det ja. De har ikke forandret Dem synderlig siden De var barn. Da stod De også i timevis foran tigerburet — var De ikke lidt forelsket i tigeren der? Hvad?

— Jeg kom herind for at tigrene blive fodret rationelt, sagde Fif efter at hans læber længe havde stammet lydløst. Derfor har jeg stået foran tigerburet så længe. Nu går jeg.

- Jeg følger Dem. Med Deres slappe knæer kan De ikke gå hurtigere end at vi nok kan nå at bringe denne samtale til en lykkelig afslutning. Tror De virkelig at der i længden kan skaffes føde nok til alle tigrene? De har allerede ædt adskillige mennesker med hud og hår, men det må ikke komme frem i pressen. En krig mellem tigre og mennesker kan kun vindes af tigre, især da tigrene bryder sig pokker om det krudt som menneskene har opfundet. Menneskene kan lige så godt indlede fredsunderhandlinger med det samme.

- De har ikke tænkt sagen igennem, sagde Fif for at protestere. Vi kan ikke forhandle med tigre der ikke forstår sproget.

- „der ikke forstår sproget“ - ja hvor det lyder! Tror De livets mening kan siges på vort overfladiske sprog, eller tror De ikke blodet der også skvulper i tigre har en dybere røst end Deres spinkle stemmebånd?

- Hvis vi ikke havde sproget, nyttede talen os intet, sagde Fif forvirret, men for at have det åndeligt skabte over det biologisk frembragte.

- Å et fint svar! De havde sikkert udmærkelse til alle Deres studentereksaminer? Gå De hjem og sig på Deres velklingende sprog til Deres mors tigre i spisekammeret: lille tigre, skal vi være venner? så vil tigren uden tvivl svare, måske lidt gebrøkkent: ja, lat os vere venner fra føtsel til død! Hvorfor tror De denne skrækelige tigerplage er kommet over os?

- Ja trafikforholdene

- Ja trafikforholdene, sagde direktøren som et ondsksfuldt ekko, ja, Deres brave bror er mand for at klare de dele. Kan De da sige mig hvorfor vi stadig plages af tigre nu da trafikforholdene er så fortrinlige? Burde ikke alle tigre være blæst væk i samme nu den nye havn blev indviet med hornmusik? Ak, lille ven, De tror jo ikke på hvad De selv siger.

- Hvorfor taler De til mig som til et barn? spurgte Fif med arrige tårer i øjnene.

- Ja for De *er* sgu et barn. Mennesker der som De lever nogenlunde primitivt i barndommen, og i ungdommen slår

om og bliver blaserte, bliver aldrig voksne - før de ved en kæk dåd gør sig primitive igen. Men græd ikke for det, De og Deres samtid kan række hinanden hænderne! Før plejede man at skyde mennesker ned når de primitive kræfter blev for levende, men for at helbrede menneskeheden på den vis, måtte vi skyde alle mennesker ned, det gider vi ikke. Nu er det lettere at møde fjenden ansigt til ansigt i vort eget hus - og gøre den til ven. Den der viser denne vej kan få en god stilling som frelser. Vil De være det?

- Jeg? udbrød Fif og så uvilkårligt ned ad sin afmagrede krop.

- Jeg har haft Dem udsat dertil siden jeg så Dem som barn kaste forlekkede blikke til tigren. Det gav mig gode forhåbninger for Deres fremtid. Ikke enhver lader sig friste til en rask lille flirt med en tigre.

- Sig mig, brølede Fif - og alligevel kom der knap en hvilsken over hans læber, - hvad er det De vil have mig til?

- Spørg ikke så fåret, hele Deres krop røber at De forstår hvad jeg mener.

- Det - det er jo - en forbrydelse -

- Nu ikke så dydig, selv jeg har læst Moses og Christian V i min ungdom uden at blive fordærvet. Kun forbrydere dner til at frelse verden, det ved sgu alle og enhver. Vil du kende et menneske til bunds, er du nødt til at gå i seng med det. Det samme gælder naturligvis for tigre. Kun den der har lært tigerblodets sprog kan forhandle med tigre. De er for blasert til at kende mennesker, De frygter unge piger mere end tigre. Hvorfor gik De ikke op ad trappen med Grethe der dog ellers var en pæn pige og så gerne ville?

- Hold Deres mund, gispede Fif uden resultat.

- Fordi De var beregnet til noget større. Det siger jeg ikke for at smigre Dem, enhver kan gå i seng med et pigebarn, det er sværere at gå i seng med en tigre. Også farligere. Men De forstår verdenssituationen så godt som jeg, De er betydelig klogere end Deres udseende. Her må een ofre sig for alle.

Da direktøren sagde „ofre“, skreg Fif af rædsel, hårene

rejste sig over hele hans krop og borede sig som spyd ind i huden.

— Jaja, sagde direktøren og klappede ham opmuntrende på skulderen, det lyder så drastisk, men Deres fremtid ser slet ikke sort ud, den er tværtimod gylden, måske med en sort stribe hist og her. De ofrer Dem for menneskeheden, menneskeheden modtager Deres offer — uden at erfare *hvorledes* De ofrer Dem, det lover jeg Dem, den historie når aldrig uden for dette burs gitter. Har De mon bemærket at vi bægge står her endnu skent De ville gå for længe siden? På det sprog der ligger Dem i blodet har De forlængst sagt ja til mit fordelagtige tilbud, nu er det kun en bleg formalitet at sige det i ord. Hør blot: De lærer tigrernes sprog, De går fra hus til hus og byder tigrerne at følge Dem. Som en anden rottefanger fra Hameln fører De tigrerne ud af byen, langs ruten står alle mennesker og svinger med flag og råber hurra for Dem. Således drager De i triumf ind i en gylden fremtid, i Deres — hm, oplevelser med tigre vil De have stof til et forfatteriskab som verden aldrig har set magen til, ti hvilken digter har før kendt tigrernes sprog — som også er menneskenes? De fortæller bare menneskene hvad De selv vil, De er i Deres gode ret til at beholde det meste for Dem selv. Er det ikke gunstige vilkår?

Fif rystede over hele kroppen så jorden under ham rystede med, han kunne ikke svare, direktøren rakte sin fregnede hånd frem:

— Med denne hånd rækker jeg Dem verden. Jeg kræver kun eet til gengæld, et meget billigt forlangende, snarere et ekstra tilbud — ti hvor skulle De gøre af tigrerne om ikke De førte dem ud til mig? Vi spærre dem inde i solide bure, således er de forskræmte mennesker evigt sikrede mod farer fra den kant. De vil indrømme at jeg har gennemtænkt alt på det bedste. Vi opsætter ingen kontrakt, et håndslag er nok mellem mænd med hænder. Nå, giv så pote da!

For første gang under hele samtalen rettede direktøren sine sorte øjne mod Fif. De skar ham bægge gennem marv og ben, og mens det svimlede for hans egne øjne, følte han, lammet af

rædsel over hele den øvrige krop, hvorledes hans højre hånd langsomt hævede sig — og *pludselig* blev trykket af direktørens store fregnede hånd.

IV.

En skønne dag gik Fif fra hus til hus, besøgte med forkærlighed kældre og spisekamre og opfordrede de tigre som var indlogerede der til at følge med sig. Når han var inde i et hus sad de store katte på halen udenfor og frembød et forunderligt skue mens de ventede på ham, ti tilsammen tog de sig ud som en stor guldklump bundet sammen med sorte bånd. Og når Fif kom ud med en ny tiger, fik guldklumpen ben og båndene løstes, og der gik en elektrisk strøm af begejstring gennem alle der så det, i begyndelsen ganske få, siden mange, til sidst flere og flere — og da Fif førte alle tigrerne til den zoologiske have i en eneste lang række, var rækken af jublende mennesker endnu længere og meget bredere. Fif red i spidsen på ryggen af den største tiger, og nede mellem tigrernes ben løb der små børn og råbte:

— Mand, kan du rigtig snakke med en tiger?

Blandt de jublende mennesker stod naturligvis også Fifs forældre, der desuden var forældre til den berømte havningingeniør. Moderen benyttede et øjeblik hvor hun ikke græd altfor voldsomt af bevægelse til at sige til faderen der var hendes mand:

— Jeg har altid sagt at der engang ville blive noget af Fif.

Faderen nikkede, og kort efter døde de bægge.

Fif gjorde intet forsøg på at tælle den forsamlede menneskemængde. Han bøjede hovedet, og alle forstod lige godt at han var meget bevæget over al den hyldelse der med rette blev ham til del. Ved indgangen til den zoologiske have stod selve havens direktør med et skjortebryst stift af ordener, han holdt en tale hvori han dels bød tigrerne hjertelig velkommen, dels lovpriste Fif som verdens største tigerforløser. Det

var ventet at Fif ville svare, det ville han ikke, han var i en sær vemodig tilstand, ti hans vemod var så voldsomt at det næsten ville sprænge ham, hvad vemod ellers sjældent formår.

Da tigrene vel var blevet afleveret og sat i bur, åndede hele landet lettet op, der bredte sig en pjanket overstadighed hen over alle befolkningsslag, den øverste og den nederste trykkede, officielt hinandens hænder af lutter fjas. Da Fif gik hjem fra den zoologiske have, var der ikke længer nogen der råbte hurra for ham, hans egne ben så jo ikke så festlige ud som tigersens, men alle pegede på ham og lagde mange dæmpere på deres lystighed, ti den beundring man føler for et menneske der omgås tigre fortroligt må blandes halvt med rædsel for ikke at fordampe.

Daglig blev der vist ham store gunstbevisninger i de følgende dage. Da der ikke fandtes nogen tigerorden, modtog han elefantordenen, men hans ridderskjold var samtidig gult med sorte og sort med gule striber. Ved en fællesbeslutning blev han æresdoktor ved alle universiteter på een gang så han fra nu af blev kaldt dr. Fif, og så vidste alle hvem det var. Hans første skrift „Jeg var dus med tigrene“ blev revet ud af boghandlerens hænder, og således gik det også hans næste skrift „Blandt tigre“. Der var jo aldrig før skrevet bøger på hvis blade mennesker og tigre omgikkes som ligemænd, og alle var nysgærrige efter at erfare hvordan det kunne lade sig gøre. Og dr. Fif sad, om ikke i sit barndomshjem der var godt i gang med at blive omdannet til museum, så dog i et hus i sin fødeby og skrev om tigre og mennesker – men hvor meget han end skrev, der var dog bestandig noget han ikke kunne skrive om, og dette *noget* var det vigtigste, men alle de blade han skrev fulde var indpakningspapir. Som kunstnere tvinges til at være ærlige, ti de kan kvæles af mangel på ærlighed som andre af mangel på luft, blev han bestandig tvunget længere og længere frem mod den sandhed der sad bag tremmer i hans sjæl – men just som han kom den ganske nær blev hans læsere irriterede over hans skrivemåde og bebrejdede ham samtidig at han ikke på tilfredsstillende vis

havde forklaret *hvorledes* det var muligt for et menneske at komme på fortrolig fod med en tiger. Siden bebrejdede de ham tillige at han var gået ind i deres hus efter tigreren uden at ringe på, ja til sidst anklagede de ham for at have lokket tigreren fra dem uden tilladelse. Alle enedes om at de havde stået i det hjerteligste forhold til deres tiger, ja det havde lige frem været deres livs lykkeligste tid da de havde en tiger i huset, så beroligende, så spændende. Tigerlængselen bredte sig som en epidemi, store pilgrimsskarer drog til zoologisk have og stod i kø foran de talrige tigerbure for om muligt at genkende og veksle en kærlig hilsen med deres egen tiger. Zoologisk haves direktør gned sig i sine fregnede hænder, på en eneste uge tjente han pludselig så meget som i hele sit hidtidige temmelig lange liv.

Foran burene udsplittedes den ene scene langt mere gribende end den anden. Begejstring over at genfinde en elsket og savnet tiger vekslede med fortvivlelse over at være evigt adskilt fra den ved de ubøjelige lodrette tremmer, børn gråd og ville have tigre med hjem, kvinderne mindede hinanden om den dejlige tid da de havde haft en gylden kongetiger til at passe på deres køkken, ja der var dem der påstod at deres tiger havde lavet mad til hele familien hver dag. Mændene knyttede hænderne når de nævnte dr. Fifs navn, især de unge der havde været pattebørn dengang tigrene gik løse, de farlige rovdyr var blevet vidunderlige mystiske barndomserindringer i deres sjæle.

Skønt der ikke mere skulle skaffes føde til tigre, var dr. Fif, hvis øjne før havde ligget verdensfjernt trukket ind i hovedet, nu så mager at hans øjne var blevet sygeligt fremspringende. Uden for alle hans vinduer stod rasende folkehobe og løftede plakater hvorpå de krævede tigrene tilbage, længe havde han ikke turdet forlade sit hus, da kom der også op i ham en længsel efter at se tigrene igen og han åbnede et vindu og råbte ud igennem det:

– Ti stille, venner, jeg vil skaffe jer tigrene igen!

Folkkehoben rasede endnu voldsommere da den så tigerfor-

fører i vinduet, men efterhånden som det gik op for dem alle at han talte, tav de stille og hørte skulende hans løfte. Mærkelig nok blev de sletikke glade ved det, snarest en smule fornærmede, ti hvis han opfyldte løftet, havde de ingen grund til at rase imod ham, og det var de så godt i gang med nu.

Men da larmen tav og der blev så stille at dr. Fifs egne øren kogte som konkylier, forstod han at det var umuligt at opfylde hvad han havde lovet. Direktøren for den zoologiske have ville ikke give slip på de tigre der havde gjort ham til landets rigeste mand, ti det var kommet så vidt at mange forsømte deres arbejde for at stå og kigge på tigre. Fif havde ikke tjent menneskeheden, men direktøren – og dog havde han frelst menneskene fra en stor fare såsandt tigrerne dengang havde vist den bedste vilje til at æde det ene menneske efter det andet sålænge forråd gaves.

Da det således ikke var let at afgøre om direktøren havde haft gode eller onde motiver, tog Fif ved mørkets frembrud overtøj på for at spadsere ud til den zoologiske have og spørge ham ad. Men netop som han kom forbi sit barndomshjem så han at roserne voksede vildt og havde slugt lavendlerne, og det undrede ham så han blev stående der så længe at de forbi-passerende havde rigelig tid til at genkende ham. Men da først det var sket, blussede deres vrede op imod ham fordi han havde lokket deres tigre fra dem eller måske fordi han havde lovet at skaffe dem igen, og inden Fif fik tid til at se sig om, var der så mange mennesker at de sletikke kunne overses. Skønt han havde langt hjem, måtte han begynde at løbe for sit liv, men da de første forfølgere nåede at røre ved hans frakke med fingerspidserne, måtte han løbe ind ad en gadedør der ikke var hans og endda op ad trapperne. Da forfølgernes også begyndte at træde ham i hælene, løb han ind ad en åben dør og smak den i efter sig.

Da stuedøren langsomt åbnede sig, tænkte han fortrivlet og forgevæs på hvordan han skulle undskylde at han således kom ind uden at være inviteret, men da han så at det bare var

en kæmpetiger der stak hovedet frem og nikkede til ham, flammede en gylden glæde op i ham og han trykkede hjærteligt tigrernes pote. Sammen med dyret gik han ind i stuen hvor en hel familie var forsamlet, børnene legede have på gulvtæppet og vandede det med en vandkande, faderen læste i dr. Fifs værker, moderen sad bøjet over en symaskine som hun syede på, alligevel løftede hun hovedet da han kom ind og hilste med et smil der var for stort til at være på hendes hoved, både fra øjne og mund bredte det sig varmende ud i rummet. Det var naturligvis Grethe.

– Jeg havde ventet Dem, sagde hun og rejste sig for at lave kaffe.

Dr. Fif smilede og kom derfor til at se lidt forlegen ud, ti han var ikke vant til det. Undrende så han på Grethe der stadig bar sine egne øjne, sin mund og sine røde kinder på en sådan måde at der ikke var tvivl om at det var hende.

– Undskyld, sagde han lavmælt, jeg troede jeg havde myr-det Dem.

– Hør hvor de er ved at smadre døren, afbrød ægtemanden og løftede sin pegefinger og sagde til tigreren:

– Hvad siger tigreren?

Straks brølede tigreren så de alle måtte åbne munden for at deres trommehinder ikke skulle sprænges, og derefter blev der ikke smadret flere døre den dag.

– Tak skal De have fordi De lod min hustru beholde tigreren, sagde ægtemanden og præsenterede sig som sådan for dr. Fif.

– Jeg gjorde det hverken af godhed eller ondskab, svarede dr. Fif. Jeg var for genert den dag.

Det svar lo de ad, og dr. Fif måtte sidde ned og drikke kaffe, og børnene, der havde hørt så meget om ham, var netop så mange at han havde plads til en på hvert knæ. Tigreren lå på gulvtæppet og spandt for sin fornøjelses skyld.

– Og De har holdt tigreren som husdyr i alle disse år, sagde han forundret. Men Grethe så med det ene øje på tigreren, med det andet på dr. Fif og sagde på sin nynnende vis:

- Det var ingen kunst. De lærte mig hvordan den aften
- endnu før De blev berømt.

- Hvor jeg havde kunnet skrive om tigre om jeg havde
oplevet det, sagde dr. Fif vemodigt mens han gav børnene
hver en begmand, om tigre - og også om mennesker!

- Grethe, sagde ægtemanden prompte, vil du indrette hele
gæsteværelset til dr. Fif!

Dr. Fif protesterede som sig hør og bør, men indvilligede
da ægtemanden foreslog at han til gengæld kunne hjælpe ham
med et par dunkle steder i dr. Fifs værker. Børnene klappede,
og tigreren lagde hovedet i hans skød og blinkede med det ene
øje.

På sit gæsteværelse påbegyndte dr. Fif et nyt forfatterskab
der fra første ord fængslede menneskene, ti mennesker vil
meget hellere læse om frie tigre end stirre på fængslede i
zoologisk have. Ingen tænkte mere på at slå dr. Fif ihjel, men
da han døde af sig selv, fik han en smuk kristelig begravelse,
som alle var med til. Over hele landet blev han prist som den
store tigerforløser.

Men zoologisk have blev så nært besøgt at direktøren
ikke længer kunne bekoste foderet til de mange indespærrede
tigre som ingen længer gad se på. Derfor satte han dem atter i
frihed i den samme by.